

990510-1

Problém pravdy mne zaujal koncem války již na střední škole. V hodinách němčiny (té němčiny bylo za války na školách požehnaně) zavedla profesorka Martilíková (později Gutwirthová) referáty s dikusemi, a já jsem referoval mnohokrát, protože jsem (spolu s Arménem Hrairem Badalianem) patřil v němčině ke špičkám ve třídě (směly se dávat jen dvě jedničky na třídu, a ty dvě jsme spolehlivě měli vždycky my dva). Jednou jsem měl referát o Rádlově pojetí pravdy. Přivedla mne k tomu brožurka Zdeňka Smetáčka, kterou jsem koupil v antikvariátě, ale byl jsem na to už poněkud připraven tím, že jsem v zimě 1943 přepsal (pochopitelně díky diktování Emy Brožové, protože jsem v psaní na stroji byl samouk a psal jsem – dodnes i na počítači píšu – jen dvěma prsty) celou Rádlovu *Útěchu z filosofie* (rukopis měl Emin bratr Luděk půjčen od profesora Materny, jednoho z prvních našich nadšenců pro symbolickou logiku). Při samotném přepisování jsem se neměl dost na pozoru a Rádlův způsob myšlení mne asi ovlivnil víc, než jsem si toho byl vědom a než jsem i dlouho později dokázal připustit. O filosofii jsem se v té době nijak záměrně nezajímal, četl jsem prostě vše, co mi přišlo do rukou (ať na základě koupě v antikvariátu nebo když jsem si od něho něco vypůjčil). Četl jsem, pokud si pamatuji, jen něco od Františka Krejčího, a to mne jen utvrdilo v mé původní pozitivistické orientaci, kterou jsem byl prosáknutý v důsledku ovzduší, které ještě z první republiky přežívalo na středních školách. Hlouběji mne zaujal teprve Smetáček, který mne výslovně upozornil na Rádlovo pojetí, jež postavil proti tradičnímu pojetí adekvačnímu.

(Praha, 990510-1.)